

**Protokół nr 52/2013
z posiedzenia Komisji Praworządności i Bezpieczeństwa
Rady Miejskiej Wrocławia
z 25 listopada 2013 r.**

BRM-ZKO.0012.12.13.2013

Posiedzenie Komisji prowadził przewodniczący Krzysztof Kilarski.
Na ogólną liczbę 5 radnych, nieobecny był radny Rafał Czepil.
Lista osób spoza Komisji, które uczestniczyły w posiedzeniu, stanowi załącznik nr 1 do niniejszego protokołu.

Porządek posiedzenia:

1. w sprawie przyjęcia lokalnego programu pomocy społecznej „Program Aktywności Lokalnej dla Miasta Wrocławia na lata 2014 - 2016” – **druk nr 1318A/13;**
2. zmieniającej uchwałę Nr XXXVI/810/12 Rady Miejskiej Wrocławia w sprawie budżetu Miasta na 2013 rok – **druk nr 1347/13;**
3. zmieniającej uchwałę Nr XXXVI/811/12 Rady Miejskiej Wrocławia w sprawie przyjęcia wieloletniej prognozy finansowej Miasta – **druk nr 1348/13.**

II. Rozpatrzenie wezwań i skarg:

1. wezwania pani : do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą w sprawie zmiany uchwały nr XLVII/1140/13 Rady Miejskiej Wrocławia w sprawie trybu udzielania i rozliczania dotacji publicznym i niepublicznym przedszkolom, szkołom i placówkom oświatowym oraz innym formom wychowania przedszkolnego, prowadzonym przez osoby fizyczne i prawne – **druk nr 1313/13;**
2. skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego osiedla Osiniec we Wrocławiu – **druk nr 1315/13,**
3. wezwania Inter-Es Deweloper Piotr Ponikowski sp. z o.o. spółka komandytowo – akcyjna do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie ulic Tęczowej i Zdrowej we Wrocławiu – **druk nr 1314/13;**
4. skargi pani na Prezydenta Wrocławia – **druk nr 1290/13;**
5. skargi państwa na Prezydenta Wrocławia – **druk nr 1298/13;**
6. skargi pa na Prezydenta Wrocławia – **druk nr 1311/13;**
7. skargi mieszkańców osiedla na Prezydenta Wrocławia – **druk nr 1316/13;**
8. skargi pani na Dyrektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej – **druk nr 1297/13;**
9. skargi pa na Komendanta Straży Miejskiej – **druk nr 1299/13;**

10. skargi pana
1310/13;

na Komendanta Straży Miejskiej – **druk nr**

11. skargi pana
nr 1296/13.

na Dyrektora Zarządu Zasobu Komunalnego – **druk**

III. Sprawy bieżące:

1. Informacja Przewodniczącego Komisji Praworządności i Bezpieczeństwa nt. zorganizowania w grudniu br. wspólnego posiedzenia Komisji z Komisją Komunikacji i Ochrony Środowiska.

2. Pismo Przewodniczącego Rady Miejskiej z dnia 15 listopada 2013r. dotyczące przekazania radnym projektu budżetu Miasta na 2014 rok i wieloletniej prognozy finansowej Miasta na lata 2014 - 2043 wraz z harmonogramem prac nad w/w dokumentami.

3. Odpowiedź Komendanta Straży Miejskiej z dnia 6 listopada 2013r. na pismo Rady Osiedla Wojszyce z dnia 11 października 2013r. w sprawie Strażnika Osiedla i innych nierozwiązanych problemów osiedla. (**pismo do wiadomości Komisji**)

IV. Przyjęcie protokołu:

- nr 42/13 z dnia 11 marca 2013r.
- nr 46/13 z dnia 10 czerwca 2013r.
- nr 49/13 z dnia 22 lipca 2013r.
- nr 51/13 z dnia 14 października 2013r.

V. Wolne wnioski.

Ad. I.

Następnie Komisja zaopiniowała projekty uchwał w sprawie:

1. w sprawie przyjęcia lokalnego programu pomocy społecznej „Program Aktywności Lokalnej dla Miasta Wrocławia na lata 2014 - 2016” – **druk nr 1318A/13** – postanowiła w głosowaniu (za – 4, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych) **pozytywnie** zaopiniować projekt uchwały;

2. zmieniającej uchwałę Nr XXXVI/810/12 Rady Miejskiej Wrocławia w sprawie budżetu Miasta na 2013 rok – **druk nr 1347/13** – postanowiła w głosowaniu (za – 3, przeciw – 0, wstrzymał się – 1 radny) **pozytywnie** zaopiniować projekt uchwały;

3. zmieniającej uchwałę Nr XXXVI/811/12 Rady Miejskiej Wrocławia w sprawie przyjęcia wieloletniej prognozy finansowej Miasta – **druk nr 1348/13** – postanowiła w głosowaniu (za – 3, przeciw – 0, wstrzymał się – 1 radny) **pozytywnie** zaopiniować projekt uchwały.

Ad. II.

Kolejnym punktem było rozpatrzenie następujących skarg i wezwań:

1. wezwania pani , do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą w sprawie zmiany uchwały nr XLVII/1140/13 Rady Miejskiej Wrocławia w sprawie trybu udzielania i rozliczania dotacji publicznym i niepublicznym przedszkolom, szkołom i placówkom oświatowym oraz innym formom wychowania przedszkolnego, prowadzonym przez osoby fizyczne i prawne – **druk nr 1313/13**. Wobec odrębnego, niż Wzywająca stanowiska, Komisja jest zdania, że wezwania należy nie uwzględniać, co pozwoli na kontynuowanie procedury skargowej przed sądem administracyjnym. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 3, przeciw – 0, wstrzymał się – 1 radny), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowego wezwania;

2. skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego osiedla Osiniec we Wrocławiu – **druk nr 1315/13**. W dniu 24 października 2013 r. do Urzędu Miejskiego Wrocławia wpłynęła skarga pana (dalej; „Skarżący”) skierowana do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu. Uprzednio pismem z dnia 29 lipca 2013 r. Skarżący wezwał Radę Miejską Wrocławia do usunięcia naruszenia prawa w trybie art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym. Skarżący zarówno w wezwaniu jak i skardze wskazał, iż w 2007 r. nabył

działkę budowlaną nr 5/5 AM3 obręb Strachowice, położoną na terenie, na którym obowiązywał miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, przyjęty uchwałą nr XIX/603/00 (dalej: „Uchwała”). Zgodnie z postanowieniami Uchwały obsługa komunikacyjna i doprowadzenie wody, kanalizacji i gazu do działki Skarżącego miało się odbywać poprzez teren oznaczony w miejscowym planie symbolem 5KD, przeznaczonym na ulicę klasy dojazdowej. W ocenie Skarżącego przeznaczenie terenu pod drogę inną niż publiczna jest sprzeczne z art. 10 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym, która obowiązywała w momencie podejmowania Uchwały. Skarżący wskazał, iż w takiej sytuacji nie ma on możliwości korzystania z tej drogi jako drogi dojazdowej oraz nie ma możliwości doprowadzenia infrastruktury technicznej, co narusza jego interes prawny. Należy podtrzymać stanowisko wyrażone w opinii do wezwania Skarżącego z dnia 29 lipca 2013 r. Przypominając stanowisko wówczas wyrażone wskazać należy, że Skarżący ponownie nie wykazał swojego interesu prawnego. Odwołując się do stanowiska Prezydenta Miasta Wrocławia, wyrażonego przy okazji wniesionego w dniu 29 lipca 2013 r. wezwania Skarżącego do usunięcia naruszenia prawa, należy wskazać, że dojazd do działki Skarżącego ustalony został przez działki nr 12 i 26, AM-3, obręb Strachowice, czyli od strony ulicy Widłakowej, a nie przez drogę 5KD wyznaczoną w planie miejscowym, naruszenie interesu prawnego wskazanego przez Skarżącego, a przejawiającego się brakiem możliwości korzystania z drogi 5KD jako drogi dojazdowej oraz brakiem możliwości doprowadzenia infrastruktury technicznej, należy uznać za pozbawione podstaw. Na marginesie należy jedynie wskazać, iż w obowiązującej w chwili podejmowania Uchwały ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym, jak i obecnie obowiązującej ustawie z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym brak jest przepisu zabraniającego wyznaczenia dróg wewnętrznych w planie miejscowym. Powyższe potwierdzają przepisy Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r., który co prawda weszły w życie po podjęciu przedmiotowej Uchwały, jednakże miały one na celu ujednolicenie ogólnie obowiązujących standardów, wypracowanych przez lata praktyki, stosowanych przy zapisywaniu ustaleń planów miejscowych w ich częściach tekstowej i graficznej. Otóż powyższe Rozporządzenie przewiduje, iż trasy dróg wewnętrznych mogą być wyznaczane w obszarze planu miejscowego kolorem jasnoszarym (załącznik nr 1 do Rozporządzenia). Wyznaczenie dróg wewnętrznych jest realizacją uprawnienia gminy do decydowania o przeznaczeniu terenu. Natomiast ich wyznaczenie na terenach prywatnych i tym samym ingerencja we własność poszczególnych właścicieli, jest konsekwencją ustawowego przyjęcia, że plan miejscowy może ograniczać prawo własności. A zatem skargę należy uznać za niezasadną. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 4, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o oddalenie przedmiotowej skargi;

3. wezwania Inter-Es Deweloper Piotr Ponikowski sp. z o.o. spółka komandytowo – akcyjna do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie ulic Tęczowej i Zdrowej we Wrocławiu – **druk nr 1314/13**. Pismem z dnia 15 listopada 2013 r. Spółka Inter – Es Deweloper Piotr Ponikowski sp. z o.o. sp. k-a (dalej: „Wzywający”) wezwał Radę Miejską Wrocławia do usunięcia naruszenia prawa powstałego, w ocenie Wzywającego, na skutek podjęcia uchwały XLVIII/1183/12 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 19 września 2013r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie ulic Tęczowej i Zdrowej we Wrocławiu (dalej: „Uchwała”). Wezwanie dotyczy usunięcia naruszenia prawa poprzez uchylene wskazanej Uchwały w całości lub jej zmiany w sposób korespondujący z decyzją Prezydenta Miasta Wrocławia nr 8/2013 z dnia 23 lipca 2013 r. ustalającą Warunki zabudowy dla inwestycji obejmującej budowę zespołu zabudowy mieszkaniowo – usługowej z parkingami wbudowanymi oraz niezbędnymi urządzeniami infrastruktury technicznej. Uchwała zostawała podjęta zdaniem Wzywającego z istotnym naruszeniem prawa tj. art. 1 ust.2 pkt. 1,6,7,8, art.6 ust.2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2012 r. poz.647), art.,4 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2010 r. Nr 243, poz.1623 ze zm.), art. 31 ust. 3 , art.32, art. 64 Konstytucji RP z dnia 2

kwietnia 1997 r. (Dz. U. z 1997 r. Nr 78, poz.483 ze zm.). Ponadto Wzywający stwierdza, iż przedmiotowa uchwała narusza jego indywidualny interes prawny poprzez przeznaczenie części nieruchomości stanowiącej działkę 4 AM 29 i część działki nr 1/1 AM 30, obręb Stare Miasto (będących przedmiotem użytkowania wieczystego Skarżącego) pod drogę klasy głównej lub zbiorczej (oznaczonej symbolem 1 KDG-Z) oraz ograniczenie zabudowy mieszkaniowej wielorodzinnej wyłącznie w wydzieleniach wewnętrznych (A) i (C), a tym samym pozbawienie Wzywającego prawa do zabudowy przedmiotowych nieruchomości zgodnie z wydanymi przez Prezydenta Wrocławia decyzjami: z dnia 23 lipca 2013 r. o warunkach zabudowy (decyzja Nr 8/2013) oraz z dnia 1 października 2013 r. zatwierdzającą projekt budowlany i udzielającą pozwolenie na budowę przez Wzywającego inwestycji – budowy zespołu budynków mieszkalnych z usługami i garażem wielostanowiskowym i zagospodarowaniem terenu z wyłączeniem sieci i przyłączy przy ul. Tęczowej 79 – 81 we Wrocławiu (decyzja nr 4835/2013). W odpowiedzi na wyżej opisane wezwanie należy wskazać, iż uchwalenie Planu miejscowego w niniejszej sprawie nastąpiło zgodnie z przepisami ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym Dz.U.2012.647 j.t., z późn. zm., dalej: „Ustawa”) oraz zgodnie z kierunkami polityki przestrzennej określonym i w Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Wrocławia przyjętego uchwałą nr LIV/3249/06 z dnia 6 lipca 2006 r. (Biuletyn Urzędowy Rady Miejskiej Wrocławia Nr 8, poz. 253) wraz ze zmianą przyjętą uchwałą nr L/1467/10 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 20 maja 2010 r. (Biuletyn Urzędowy Rady Miejskiej Wrocławia Nr 5, poz. 116). Projekt Planu miejscowego został wyłożony do publicznego wglądu, a Wzywający zgodnie z przysługującym mu na podstawie art. 18 ust. 1 Ustawy uprawnienia, wniósł do niego swoje uwagi. Wskazany powyżej przepis pozwala bowiem osobie, której interes prawny lub uprawnienia zostaną naruszone przez ustalenia przewidzianego do uchwalenia w przyszłości miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, przedstawić do rozważenia swoje racje w trakcie projektowania planu. Rada gminy, zgodnie art. 19 ustawy ma prawo zajęcia się tymi uwagami i zdecydowania o ich przyjęciu albo o innym rozstrzygnięciu w tym zakresie, nie ma jednak obowiązku ich uwzględnienia. Na uwagę zasługuje fakt, iż Skarżący jest użytkownikiem wieczystym nieruchomości położonej na terenie objętym miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego. Nie jest jednak jej właścicielem, a co za tym idzie nie przysługuje mu pełne władztwo nad nieruchomością, tożsame w swoim zakresie z prawem własności. Istotnym w niniejszej sprawie jest fakt, iż brak zgodności zamierzeń Wzywającego co do sposobu wykorzystania działki z treścią Planu miejscowego nie oznacza jednak, że zapisy Planu miejscowego i podjęta uchwała są niezgodne z prawem. Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego sporządzony i uchwalony na zasadach i w trybie określonym w Ustawie oraz w zgodzie z powszechnie obowiązującymi przepisami, mimo niosących w swej treści ograniczeń w wykonywaniu prawa własności nieruchomości, nie narusza konstytucyjnej zasady ochrony własności, przewidzianej w art. 21 ustawy zasadniczej (wyrok NSA z dnia 17 sierpnia 1999 r., II SA/Ka 1842/97). Ponadto, określone w art. 3 ust. 1 Ustawy władztwo planistyczne, uprawnia do kształtowania i prowadzenia polityki przestrzennej na terenie gminy. W związku z tym w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego gmina określa m.in. rozmieszczenie inwestycji celu publicznego (art. 4 ust. 1 Ustawy). Plan ten obejmuje wszystkie nieruchomości, a nie tylko te należące do gminy. (Wyrok WSA w Olsztynie z dnia 20 grudnia 2011 r. II SA/Ol 543/11). Podkreślić należy, iż zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy, miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego kształtuje, wraz z innymi przepisami, sposób wykonywania prawa własności nieruchomości, poprzez ustalenie przeznaczenia terenu, oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu (art. 4 ust. 1 Ustawy). Ustawodawca przewidział jednakże gwarancje prawne dla właściciela oraz użytkownika wieczystego nieruchomości, z której korzystanie w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem, w związku z uchwaleniem planu miejscowego, stało się niemożliwe bądź istotnie ograniczone. Zgodnie z treścią art. 36 Ustawy nie tylko właściciel, ale także użytkownik wieczysty nieruchomości może żądać od gminy odszkodowania za poniesioną rzeczywistą szkodę albo wykupienia nieruchomości lub jej części. W myśl zaś ust. 2 art. 36 Ustawy, realizacja

w/w roszczeń może nastąpić również w drodze zaoferowania przez gminę właścicielowi, a także użytkownikowi wieczystemu nieruchomości zamiennej. Kolejną ochronę interesów właścicieli oraz użytkowników wieczystych nieruchomości uregulowano w art. 65 ust. 2 Ustawy, według którego, w przypadku gdy uchwalono dla określonego terenu miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, nie stwierdza się wygaśnięcia decyzji o warunkach zabudowy jeżeli została wydana ostateczna decyzja o pozwoleniu na budowę. Biorąc pod uwagę powyższe wezwania do usunięcia naruszenia prawa należy uznać za niezasadne. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 4, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowego wezwania;

4. skargi pani [imię] na Prezydenta Wrocławia – **druk nr 1290/13**. Pismem z dnia 20.07.2013 r., pan [imię] (dalej: „Skarżąca”) złożyła skargę (jak wynika z jej pisma wyjaśniającego z dnia 21.09.2013 r.) skierowaną ostatecznie według właściwości do Przewodniczącego Rady Miejskiej Wrocławia. Skarżąca zarzuciła nieprawidłowe działanie władz miasta w zakresie wydania pozwolenia na budowę, a następnie kontroli realizacji budowy osiedla „Spektrum” przy ulicy Motylkowej we Wrocławiu, co skutkuje brakiem odpowiedniej drogi, chodników, kanalizacji i oświetlenia. Zdaniem Skarżącej nie może ona korzystać w związku z tym z zakupionego mieszkania. Ponadto Skarżąca zarzuciła, że obecnie miasto oczekuje od mieszkańców osiedla wpłaty 10% kosztu budowy drogi dojazdowej, aby ta mogła powstać, podczas gdy brak jest jakiegokolwiek dokumentacji i kosztorysu tej budowy. Miasto żąda zatem kwoty 10% z X. Powyższe okoliczności sprawiły, iż skarga stała się zdaniem Skarżącej konieczna i uzasadniona. Z pisma z dnia 11.10.2013 r. Departamentu Architektury i Rozwoju wynika, że przed wydaniem decyzji o pozwoleniu na budowę przedmiotowego osiedla właściwy organ administracji architektoniczno-budowlanej stwierdził kompletność projektów budowlanych (projektu budowlanego podstawowego i zamiennego), posiadanie wymaganych opinii, uzgodnień, pozwoleń i sprawdzeń, a także zgodności projektu zagospodarowania terenu z przepisami m.in. techniczno-budowlanymi i z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obowiązującego na terenie projektowanej inwestycji. Natomiast pismem z dnia 10.10.2013 r. Departament Infrastruktury i Gospodarki poinformował, że przebudowa dróg dojazdowych wokół osiedla „Spektrum” została wprowadzona do planu inwestycyjnego Miasta na wniosek mieszkańców ulic Łubinowej, Motylkowej i Orawskiej, w ramach programu inicjatyw lokalnych. Program ten realizowany jest w oparciu o ustawę z dnia 24.04.2003 r. o działalności pożytku publicznego i wolontariacie oraz niektórych innych ustaw, na podstawie której w zarządzeniu Prezydenta Wrocławia określono jego zasady (aktualnie załącznik do zarządzenia Prezydenta Wrocławia z dnia 23.11.2011 r. nr 3113/11). Program ustanowiony został z myślą o społecznościach lokalnych, w celu szybszej realizacji brakującej infrastruktury drogowej na osiedlach i tym samym poprawy warunków życia oraz integracji mieszkańców. Dzięki takiemu rozwiązaniu możliwe jest przyspieszenie realizacji wnioskowanej inwestycji przez ujęcie jej w najbliższych planach finansowych Miasta. Zgodnie z zasadami udział w projekcie jest dobrowolny, następuje na wniosek zainteresowanych i wiąże się z akceptacją jego zasad. Jedną z nich jest deklaracja w partycypacji kosztów realizacji inwestycji, którą wnioskodawcy określili sami w minimalnej wysokości 10 %. Zainteresowani mieszkańcy w/w ulic wyrazili chęć uczestnictwa w inicjatywie i dobrowolnie przystąpili do programu składając stosowny wniosek za pośrednictwem przedstawicieli wspólnot mieszkaniowych, do których należą. Jednym z warunków uruchomienia procedur przetargowych jest wpłata pełnej kwoty wymaganej partycypacji, bez względu na ilość osób biorących udział w inicjatywie. W chwili obecnej wnioskodawcy wywiązali się z wpłaty części udziału własnego na etapie zlecenia dokumentacji projektowej i trwają przygotowania do ogłoszenia przetargu na opracowanie dokumentacji projektowej. Pan [imię] nie wyraziła chęci do przystąpienia do w/w programu. Pismem z dnia 03.07.2013 r. nr WIM-IM.3041.224.2013.KH została poinformowana o zasadach i warunkach realizacji przedmiotowego zadania w ramach inicjatywy lokalnej. Skarga wniesiona przez Skarżącą jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie. Należy stwierdzić, że pozwolenie na budowę osiedla „Spektrum” wydano po przeprowadzeniu stosownej

procedury w wyniku, której ustalono, że przedstawione projekty spełniały wszelkie wymogi obowiązujących przepisów prawa. Z kolei 10%-owa partycypacja w kosztach budowy dróg dojazdowych przez mieszkańców ulic Łubinowej, Motylkowej i Orawskiej odbywa się w ramach programu inicjatyw lokalnych na podstawie wniosku zainteresowanych mieszkańców. Sami mieszkańcy wyrazili chęć udziału w programie, a co za tym idzie zaakceptowali jego zasady, a nawet dokonali części wpłat na realizację inwestycji. Udział w programie jest dobrowolny, a Skarżąca nie wyraziła chęci na przystąpienie do programu. Wymagana partycypacja 10% ma zostać uiszczona przez wnioskodawców bez względu na ilość osób biorących udział w inicjatywie. Sprawę zatem swojej ewentualnej partycypacji w kosztach inwestycji powinna wyjaśniać ze Wspólnotą Mieszkaniową do której należy i której zainteresowani mieszkańcy złożyli stosowny wniosek o udział w projekcie. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 4, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi;

5. skargi państwa na Prezydenta Wrocławia – **druk nr 1298/13**. Pismem z dnia 24.05.2013 r. (dalej: „Skarżący”) wniesli skargę na wydanie odmownej decyzji z dnia 19.02.2013 r. w sprawie o udzielenie ulgi w zapłacie kosztów procesu zasądzonych wyrokiem Sadu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia z dnia 02.03.2012 r. oraz wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 17.12.2012r. Skarżący podnieśli, iż przedmiotowa decyzja nie posiadała wszystkich wymaganych prawem elementów. Ponadto wskazywali, iż wbrew stanowisku Prezydenta Miasta Wrocławia, posiadają oni istotny interes dłużników oraz interes społeczny, który uzasadnia przyznanie żądanej ulgi. Skarżący podkreślili, iż za pomocą sądów zostali zmuszeni do zapłaty podwyższonej kwoty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego gruntu, mimo, iż nie przyjęli oferty Gminy Wrocław w tym zakresie. Brak też było w ich mniemaniu podstaw do podwyższenia przedmiotowej opłaty, a Gmina Wrocław złamała postanowienia łączącej strony umowy o oddanie gruntu w użytkowanie wieczyste. Skarżący zarzucili Prezydentowi Wrocławia bezczynność polegającą na niezafatwieniu merytorycznie wniosku o udzielenie ulgi w zapłacie kosztów procesu, uznając, iż pozostawienie ich wniosku bez rozpatrzenia było bezpodstawne. Skarżący podnieśli także, że żądanie ujawnienia ich danych osobowych w przedmiotowym postępowaniu jest bezzasadne i niezgodne z prawem. Stanowisko do niniejszej skargi w imieniu Prezydenta zajął Dyrektor Wydziału Podatków i Opłat Urzędu Miejskiego Wrocławia (dalej: „Dyrektor”), wskazując, iż ponieważ koszty procesu zasądzone od Skarżących są należnościami cywilnoprawnymi, ich wniosek z dnia 19.02.2013 r. został potraktowany jako wniosek o udzielenie ulgi poprzez umorzenie zobowiązania cywilnoprawnego na podstawie przepisów uchwały nr XLVII/1415/10 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 18.03.2010 r. w sprawie szczegółowych zasad, sposobu i trybu umarzania, odraczania lub rozkładania na raty spłaty należności pieniężnych mających charakter cywilnoprawny przypadających Gminie Wrocław lub jej jednostkom podległym oraz wskazania organu i osób do tego uprawnionych (Dz. Urz. Woj. Doln. Z 2010 r., nr 60, poz. 929 z późn. zm., dalej: „Uchwała”). Dyrektor zaznaczył, iż wskutek nie przedłożenia przez Skarżących kompletu dokumentów niezbędnych do uwzględnienia wniosku o udzielenie ulgi w zakresie odstąpienia od wyegzekwowania przedmiotowych kosztów procesu poprzez ich umorzenie, wniosek ten został pozostawiony bez rozpoznania. Pismo informujące o tym Skarżących nie jest decyzją w świetle przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r., poz. 267 z późn. zm. dalej k.p.a.). W przedmiotowej sprawie brak było po stronie Skarżących ważnego interesu dłużników oraz interesu społecznego uzasadniającego udzielenie jakichkolwiek ulg w spłacie zaległych należności. Dyrektor wskazał ponadto, iż zarzuty dotyczące braku podstaw do podwyższenia przez Gminę Wrocław opłat z tytułu użytkowania wieczystego gruntów jest chybiony, bowiem sprawa była przedmiotem postępowania sądowego i niezależny Sąd zarówno w I jak i II Instancji uznał powyższe za zgodne z prawem. Odnosząc się do zarzutu Skarżących dotyczącego nieuprawnionego żądania ujawnienia ich danych osobowych przez organy administracji w postępowaniu dotyczącym udzielenia ulgi w spłacie kosztów procesu, Dy-

rektor podniósł, iż Administrator danych przetwarza dane osobowe wyłącznie zgodnie z ustawą z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie akt osobowych (Dz. U. z 2002 r. nr 101, poz.926 ze zm., dalej: „u.o.d.o.”), dlatego też zarzut Skarżących nie zasługuje w tym zakresie na uwzględnienie. Zgodnie z § 5 ust.1 pkt 1 Uchwały możliwość umorzenia należności pieniężnych powstaje w enumeratywnie wymienionych przypadkach m.in., gdy dłużnik – osoba fizyczna nie jest w stanie ich uiścić ze względu na wysokość dochodów oraz zagrożenie dla egzystencji dłużnika i osób będących na jego utrzymaniu wywołane: ubóstwem, bezrobociem, niepełnosprawnością długotrwałą rodziny, sieroctwem, potrzebą ochrony macierzyństwa lub wielodzietnością, alkoholizmem, narkomanią [...]. Rekompensata za szkodę i krzywdę wyrządzoną stronie nie stanowi przesłanki ważnego interesu dłużnika w rozumieniu w/w przepisu. Zgodnie z art. 227 Ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz.267 ze zm., dalej „k.p.a.”) przedmiotem skargi może być w szczególności zaniedbanie lub nie należyte wykonywanie zadań przez właściwe organy albo przez ich pracowników, naruszenie praworządności lub interesów skarżących, a także przewlekłe lub biurokratyczne załatwianie spraw. Mając na uwadze zgromadzone w sprawie dokumenty, należy stwierdzić, iż w przedmiotowej sprawie nie doszło do spełnienia przesłanek zawartych w dyspozycji w/w przepisu. W doktrynie powszechny jest pogląd, iż skarga złożona w trybie art.227 k.p.a. musi odpowiadać jednocześnie dwóm przesłankom: nie posiadać cech środka prawnego uregulowanego w k.p.a. czy też innych procedurach oraz zawierać zarzut wadliwego działania organu lub pracownika. W przedmiotowej sprawie działania organu związane z udzieleniem ewentualnej ulgi w spłacie należności cywilnoprawnych, jakimi są koszt procesu, nie miały cech wadliwości. Ponadto nie można też uwzględnić zarzutu Skarżących dotyczącego bezczynności organu. Organ wszczął bowiem postępowanie, na wskutek braku spełnienia wymogów formalnych po stronie Skarżących (nie przedstawienia wymaganych prawem dokumentów) wniosek Skarżących został pozostawiony bez rozpoznania. Nie można więc uznać, iż organ pozostawał w bezczynności podczas, gdy nie mógł rozpoznać danej sprawy z wyłącznej winy Skarżących. W niniejszej sprawie należy przychylić się do stanowiska Dyrektora w zakresie zgodności z prawem podwyższenia opłat z tytułu użytkowania wieczystego gruntów przez Gminę Wrocław. Sprawa została bowiem rozpoznana przez Sąd, który w obu instancjach orzekł o zgodności z prawem powyższej czynności, a co za tym idzie niniejsza sprawa korzysta w powyższym zakresie z powagi rzeczy osądzonej (res iudicata) i nie może być przedmiotem odrębnego postępowania. Wskazać należy, iż zarzut Skarżących odnoszący się do bezprawnego żądania organu ujawnienia ich danych osobowych w niniejszym postępowaniu nie znajduje potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Ponadto, jak słusznie zauważył Dyrektor, przetwarzanie danych osobowych jest dopuszczalne, gdy jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa (art. 23 ust. 2 u.o.d.o.). Dane takie były zaś niezbędne do prawidłowego przeprowadzenia postępowania o udzielenie ulgi w spłacie kosztów procesu. A zatem skarga wniesiona przez Skarżących jest w całości bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 4, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi;

6. skargi pani na Prezydenta Wrocławia – **druk nr 1311/13.**
Pismem z dnia 15.10.2013 r. pani (dalej: „Skarżąca”) złożyła skargę na bezczynność Prezydenta Miasta Wrocławia w przedmiocie zaniechania obowiązków przez urzędników Urzędu Miejskiego w sprawie przedłużającego się postępowania naliczenia kwoty za służebność przesyłu na działkach położonych we Wrocławiu obręb Brochów nr 17/2, 17/5, 17/6, AM21, stanowiących jej własność i uporczywie długie załatwianie sprawy. Skarżąca wskazała, że w dniu 3.11.2009 r. zakończono na działkach stanowiących jej własność realizację inwestycji budowy sieci kanalizacji sanitarnej, deszczowej oraz wodociągowej z przyłączami. Skarżąca pismem z dnia 18.05.2013 r. zwróciła się do Urzędu Miejskiego Wrocławia o naliczenie kwoty za ustanowienie służebności przesyłu, a pismem z dnia 26.06.2013 r. otrzymała odpowiedź, z której wynikało, jak wskazuje Skarżąca, że działki położo-

ne są w pasie przyszłej drogi, w związku z czym brak jest uzasadnienia do ustanowienia służebności przesyłu. W tej sytuacji Skarżąca w dniu 14.07.2013 r. wystosowała pismo do Prezydenta Miasta Wrocławia, na które do dnia wniesienia przedmiotowej skargi nie otrzymała odpowiedzi. Kwestia ustanowienia służebności przesyłu, ewentualnie wypłaty odszkodowania, w związku z zajęciem gruntów prywatnych pod budowę infrastruktury kanalizacyjnej i wodociągowej należy do sfery stosunków cywilnoprawnych. Obowiązują tu zatem zasady ustalone przez prawo cywilne, a nie prawo administracyjne. W związku z powyższym w przedmiotowej sprawie nie znajdują zastosowania przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U.2000.98.1071 j.t. z późn. zm.), w tym zwłaszcza zawarte w niej przepisy określające terminy załatwiania poszczególnych spraw. W tym stanie rzeczy skargę należy uznać za niedopuszczalną jako pozbawioną podstawy prawnej. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 4, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi;

7. skargi mieszkańców osiedla na Prezydenta Wrocławia – **druk nr 1316/13**. Pismem z dnia 22.09.2013 r. mieszkańcy osiedla (dalej: „Skarżący”) wnieśli skargę na działalność Prezydenta Wrocławia. Jej źródłem było wypowiedzenie im umów dzierżawy działek. Skarżący wskazali, iż 19 lat temu, kiedy to zawierano z nimi umowy dzierżawy, tereny działek były wysypiskiem gruzu i śmieci. To Skarżący, z własnych środków finansowych, podjęli się rekultywacji oraz zagospodarowania tych terenów. W zamian za dzierżawę mieszkańcy regularnie płacili podatki. Ponieważ na spornych terenach nie było w czasie podpisywania umowy dzierżawy planu zagospodarowania przestrzennego, zgodnie z wiedzą Skarżących przez 30 lat nie miały być na nich wykonywane żadne inwestycje. Skarżący podnieśli, że przysługuje im prawo pierwokupu spornych gruntów, a ponadto Prezydent zbyt późno powiadomił ich o planach sprzedaży gruntów, co skutkuje niemożliwością usunięcia z terenów działek wszystkich przedmiotów, będących ich własnością. Niektóre nasadzenia możliwe są bowiem do usunięcia dopiero po wiosennym kwitnieniu. Skarżący zwrócili uwagę na fakt, iż na terenie działek rosną ponad stuletnie Rubinie oraz stare drzewa iglaste, które powinny być przedmiotem ochrony ze strony Zarządu Zieleni Miejskiej i Wydziału Środowiska i Rolnictwa, są one bowiem naturalną barierą hałasu i siedliskiem ptactwa. Skarżący zaprotestowali przeciwko wycince przedmiotowych drzew po odebraniu im spornych gruntów. Stanowisko do niniejszej skargi zajął działający w imieniu Prezydenta Wrocławia, Dyrektor Wydziału Nabywania i Sprzedaży Nieruchomości Urzędu Miejskiego Wrocławia pani Regina Danek (dalej: Dyrektor). Dyrektor wyjaśnił, iż Uchwałą nr XXXVI/826/12 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 28 grudnia 2012 r. uchwalony został miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego dla Parku Tyśiąclecia oraz obszaru w rejonie ulicy Domasławskiej we Wrocławiu. Powyższy plan wszedł w życie z dniem 8 marca 2013 r. i stał się obowiązującym aktem prawa miejscowego. Dla spornych w niniejszej sprawie działek zaplanowano zabudowę jednorodzinną wraz z usługami towarzyszącymi, zapewniając jednocześnie linię zabudowy. Zgodnie z informacją przekazaną przez Biuro Rozwoju Wrocławia, w toku prac planistycznych nie były zgłaszane przez mieszkańców osiedla żadne uwagi ani wnioski w sprawie zagospodarowania spornego terenu. Wypowiedzenie umów dzierżaw dokonane zostało zgodnie z prawem w dniu 12 września 2013 r. ze skutkiem na dzień 1 listopada 2013 r. Termin protokołarnego przejęcia gruntu został wyznaczony na dzień 6 grudnia 2013 r. Dyrektor podniósł, iż w zawartych ze skarżącymi umowach dzierżawy jest zastrzeżona możliwość ich rozwiązania w każdym czasie, bez zachowania terminu w przypadku przeznaczenia gruntów do zbycia. Zgodnie z ustawą z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jednolity: Dz. U. 2010 r. Nr 102 poz. 651) zbywanie nieruchomości – poza taksatywnie wymienionymi wyjątkami – następuje w trybie przetargowym, a żaden przepis nie uzasadnia zastosowania prawa pierwszeństwa na rzecz dotychczasowych dzierżawców. Dyrektor wyjaśniła ponadto, iż jakkolwiek wycinka drzew i krzewów, których wiek przekracza 10 lat (z wyjątkiem drzew owocowych) wymaga uzyskania zezwolenia w formie decyzji administracyjnej. Szczegółowe regulacje w przedmiotowym zakresie reguluje ustawa z dnia 16

kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (tekst jednolity: Dz. U. 2013 r. poz. 627). Dyrektor poinformowała ponadto, iż Prezydent Wrocławia, uwzględnił wniosek Skarżących dotyczący wydłużenia okresu korzystania ze spornych terenów i wyraził zgodę na korzystanie z gruntów na dotychczasowych zasadach w przyszłym roku, tj. 2014 r. Zgodnie z przepisem art. 704 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. (Dz. U. nr 16, poz. 93 ze zm. dalej: „k.c.”) w braku odmiennej umowy, dzierżawę gruntu rolnego można wypowiedzieć na jeden rok naprzód na koniec roku dzierżawnego, inną zaś dzierżawę na sześć miesięcy naprzód przed upływem roku dzierżawnego. Zgodnie z informacjami udzielonymi przez Dyrektora, umowa dzierżawy zawarta ze Skarżącymi przewidywała jednak możliwość jej wcześniejszego rozwiązania, co miało miejsce w przedmiotowej sprawie. Należy pamiętać, iż po zakończeniu dzierżawy dzierżawca obowiązany jest, w braku odmiennej umowy, zwrócić przedmiot dzierżawy w takim stanie, w jakim powinien się znajdować stosownie do przepisów o wykonywaniu dzierżawy (art. 705 k.c.). Ponadto, jeżeli przy zakończeniu dzierżawy dzierżawca gruntu rolnego pozostawia zgodnie ze swym obowiązkiem zasiewy, może on żądać zwrotu poczynionych na te zasiewy nakładów o tyle, o ile wbrew wymaganiom prawidłowej gospodarki nie otrzymał odpowiednich zasiewów przy rozpoczęciu dzierżawy (art. 706 k.c.). Jeżeli zaś dzierżawa kończy się przed upływem roku dzierżawnego, dzierżawca obowiązany jest zapłacić czynsz w takim stosunku, w jakim pożytki, które w tym roku pobrał lub mógł pobrać, pozostają do pożytków z całego roku dzierżawnego (art. 707 k.c.). Po myśli przepisu art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jednolity: Dz. U. 2010 r. Nr 102 poz. 651, dalej: „u.g.p.”) sprzedaż nieruchomości albo oddanie w użytkowanie wieczyste nieruchomości gruntowej następuje w drodze przetargu lub w drodze bezprzetargowej. Zasada jest jednak sprzedawanie nieruchomości w drodze przetargu (art. 37 ust. 1 u.g.p.). Sprzedaż w drodze bezprzetargowej dokonywana jest w przypadkach enumeratywnie wymienionych w przepisie art. 37 ust. 2 u.g.p. Ustawa ta w art. 34 przewiduje możliwość zbywania nieruchomości osobom fizycznym i prawnym pierwszeństwo w ich nabyciu, jeżeli spełnia ona jeden z następujących warunków: 1) przysługuje jej roszczenie o nabycie nieruchomości z mocy niniejszej ustawy lub odrębnych przepisów, jeżeli złoży wniosek o nabycie przed upływem terminu określonego w wykazie, o którym mowa w art. 35 ust. 1; termin złożenia wniosku nie może być krótszy niż 6 tygodni, licząc od dnia wywieszenia wykazu; 2) jest poprzednim właścicielem zbywanej nieruchomości pozbawionym prawa własności tej nieruchomości przed dniem 5 grudnia 1990 r. albo jego spadkobiercą, jeżeli złoży wniosek o nabycie przed upływem terminu określonego w wykazie, o którym mowa w art. 35 ust. 1; termin złożenia wniosku nie może być krótszy niż 6 tygodni, licząc od dnia wywieszenia wykazu; 3) jest najemcą lokalu mieszkalnego, a najem został nawiązany na czas nieoznaczony. W przypadku dzierżawców, pierwszeństwo w nabyciu nieruchomości stanowiących własność Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego przysługuje jedynie, gdy zostanie ono przyznane odpowiednio przez wojewodę/radę/sejmik w drodze zarządzenia lub uchwały (art. 34 ust. 6 u.g.p.). Uwzględniając przedstawioną wyżej argumentację, uznać należy, iż skarga jest bezzasadna, gdyż działania Prezydenta prowadzone były w granicach prawa. W uwadze jednak na fakt, że sprawa ma charakter cywilnoprawny, ewentualne roszczenia mogą być dochodzone na drodze postępowania cywilnego. Co się tyczy zarzutu możliwości wycinki drzew, należy uznać, iż jest on nieuzasadniony, bowiem Skarżący wskazali tylko na hipotetyczną możliwość naruszenia przepisów w tym zakresie, faktycznie jednak naruszenia takie nie miały miejsca. Powyższy zarzut jest więc bezprzedmiotowy. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 4, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi;

8. skargi pana [imię] na Dyrektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej – **druk nr 1297/13**. Pismem z dnia 23.09.2013 r. :

(dalej: Skarżący) złożył skargę na działania Dyrektora MOPS we Wrocławiu, Annę Józefiak - Materna (dalej: Dyrektor) w związku z wyłączeniem przez z-cę Dyrektora ds. Pomocy Społecznej pracowników Zespołu Terenowej Pracy Socjalnej nr 1 od udziału w postępowaniach administracyjnych, których stroną jest

Skarżący. Skarżący zarzucił, iż Dyrektor nie wywiązuje się należycie z nałożonych na niego obowiązków, nie utrzymuje należytej dyscypliny pracy, a ponadto wskazał, iż Dyrektor jest stronnicza przy rozpoznawaniu skarg na pracowników MOPS. Skarżący podniósł ponadto, iż wbrew jego woli dokonano wyłączenia pracowników zajmujących się dotychczas jego sprawami, przez co sprawy te są obecnie prowadzone przez MOPS właściwy dla dzielnicy Fabrycznej, zamiast dla dzielnicy Stare Miasto, w której to Skarżący zamieszkuje. Mając na uwadze powyższe Skarżący wniósł o przekazanie jego spraw do dalszego prowadzenia przez MOPS właściwy dla jego miejsca zamieszkania. Odpowiedzi na skargę udzieliła Dyrektor MOPS Anna Józefiak - Materna, wskazując, iż bezpośrednią przyczyną wyłączenia pracowników Zespołu Terenowej Pracy Socjalnej nr 1 MOPS we Wrocławiu (dalej: ZTPS nr 1) w sprawach, w których stroną jest Skarżący, było złożenie przez tych pracowników zbiorowego wniosku do Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia Stare Miasto we Wrocławiu o podjęcie ścigania w obliczu m.in. zniesławienia oraz gróźb karalnych kierowanych pod ich adresem przez Skarżącego. Mając na uwadze powyższe, koniecznym było wyłączenie w/w pracowników w oparciu o art.24 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 r. poz. 267, dalej „k.p.a.”). Dyrektor podkreśliła, iż stosowne wyjaśnienia dotyczące okoliczności faktycznych jak i prawnych przedmiotowej sprawy zostały udzielone Skarżącemu zarówno w piśmie z dnia 11 lipca 2013 r. jak i na spotkaniu w dniu 24 lipca 2013 r. w którym wzięli udział: Skarżący, Dyrektor oraz pracownik Działu Prawnego, Organizacji i Nadzoru MOPS. Ponieważ ZTPS nr 1 nie posiadał innych pracowników (poza pracownikami, którzy zostali wyłączeni) upoważnionych do wydawania decyzji w sprawach z zakresu pomocy społecznej, koniecznym okazało się wyznaczenie innej komórki organizacyjnej MOPS do prowadzenia w/w spraw. W tym celu wyznaczono Zespół ds. Osób Bezdomnych i Uchodźców z siedzibą przy ul. Zachodniej we Wrocławiu. Dyrektor wskazała ponadto, iż pozostałe zarzuty podniesione przez Skarżącego są bezzasadne i nie znajdują potwierdzenia w okolicznościach faktycznych, tym samym skarga powinna więc zostać oddalona jako oczywiście bezzasadna. W przedmiotowym stanie faktycznym należy uznać za słuszne wyłączenie pracowników ZTPS nr 1 w oparciu o art. 24 § 3 k.p.a. Zgodnie z orzecznictwem w warunkach art. 24 § 3 k.p.a. wystarczające jest wyłącznie uprawdopodobnienie, a nie udowodnienie, istnienia okoliczności, które mogą wywołać, a nie wywołują, wątpliwość co do bezstronności pracownika. W konsekwencji, dla wyłączenia pracownika w oparciu o omawianą podstawę prawną wymagane jest wyłącznie wykazanie, że mogą istnieć wątpliwości co do jego bezstronności, a nie, że jest on rzeczywiście stronniczy. Uprawdopodobnienie nie czyni pewnym, lecz tylko wiarygodnym (prawdopodobnym), twierdzenie o istnieniu określonej okoliczności (vide: wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 29 sierpnia 2012 r. II SA/Po 81/12). Z kolei Naczelny Sąd Administracyjny w orzeczeniach wskazuje, iż nie jest nawet konieczne uprawdopodobnienie, że pracownik będzie stronniczy w załatwieniu sprawy ze względu na daną okoliczność, lecz wystarczy, że okoliczność ta powoduje powstanie wątpliwości co do jego bezstronności, a zatem nie jest pewne i jasne, czy pracownik wykona swoje uprawnienia procesowe w sposób bezstronny. (Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 18 kwietnia 2012 r. II OSK 40/12). Należy wskazać, iż w zaistniałej sytuacji faktycznej istnieje wysokie prawdopodobieństwo stronniczości pracowników ZTPS nr 1 wobec Skarżącego, bowiem jak wynika ze zgromadzonej w sprawie dokumentacji w/w pracownicy złożyli do Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia Stare Miasto we Wrocławiu wniosek o ściganie Skarżącego za przestępstwa wyrządzone na ich szkodę (zniesławienie groźby karalne etc.). W doktrynie przyjmuje się powszechnie, iż wątpliwości co do bezstronności pracownika mogą dotyczyć jego życia prywatnego, pracy zawodowej, zajęcia ubocznego, działalności politycznej lub społecznej także prezentowanych przez niego poglądów i przekonań. Właściwie każda okoliczność mająca związek ze stosunkiem pracownika do sprawy, w której prowadzone jest z jego udziałem postępowanie administracyjne może być przyczyną do wyłączenia, jeżeli zostanie uprawdopodobnione, że w/w okoliczności mogą wpłynąć na jego bezstronność przy wydawaniu decyzji. (B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz., Warszawa 2009). Przez "udział w wydaniu

zaskarżonej decyzji" w niższej instancji należy rozumieć nie tylko wydanie (podpisanie) decyzji przez pracownika, lecz także podejmowanie czynności procesowych mających lub mogących mieć wpływ na wynik (rozstrzygnięcie) sprawy (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy z dnia 1 sierpnia 2012 r. I SA/Bd 544/12). Należy zauważyć, iż wydanie decyzji przez organ, który w oparciu o art. 24 k.p.a. podlegał wyłączeniu jest podstawą do wznowienia postępowania w świetle art. 145 k.p.a. Odnosząc się do kwestii wyznaczenia przez Dyrektora innych pracowników do prowadzenia spraw Skarżącego, należy wskazać, iż działanie to było zgodne z prawem, a mianowicie z przepisem art. 26 §1 k.p.a. Co się tyczy zarzutów dotyczących braku bezstronności Dyrektora oraz nie wywiązywania się należycie z nałożonych na niego obowiązków i nie utrzymywania należytej dyscypliny pracy, należy wskazać, iż Skarżący nie przedstawił żadnych dowodów ani argumentów przemawiających za ich prawdziwością. Nie można więc zweryfikować, czy w/w zarzuty są uzasadnione. A zatem przedmiotowa skarga jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 4, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi;

9. skargi pana [imię] na Komendanta Straży Miejskiej – **druk nr 1299/13**. Pismem z dnia 25.09.2013 r. (dalej: „Skarżący”) złożył skargę na działania Straży Miejskiej we Wrocławiu, (dalej: „Straż Miejska”) w związku z nieprawidłowym oznaczeniem kopert dla niepełnosprawnych na ul. Jedności Narodowej (...). Skarżący zwrócił się z prośbą o udzielenie odpowiedzi na zadane w piśmie pytania:

1. Pierwsze z nich dotyczyło beczynności Straży Miejskiej i braku reakcji na nieprawidłowe, sprzeczne z przepisami „koperty” dla niepełnosprawnych.
2. Drugie pytanie dotyczyło wyjaśnienia na jakiej podstawie pracownicy Straży Miejskiej we Wrocławiu uznali, że narysowane na parkingu „koperty” dla niepełnosprawnych o szerokości 7,2 mx6,9mx7,3m są zgodne z przepisami prawa.
3. Trzecie pytanie dotyczyło podstawy prawnej do karania mandatami kierowców, którzy zdaniem Skarżącego prawidłowo stosowali się do znaków pionowych - D-18a.
4. Czwarte z pytań odnosiło się do przyczyn egzekwowania przez Straż Miejską przepisów nieistniejących w mniemaniu Skarżącego.
5. Piąte pytanie dotyczyło możliwości zwrotu kwot wyegzekwowanych mandatów w obliczu ich nienależytego nałożenia (wg Skarżącego).

Odpowiedzi na skargę udzielił Komendant Straży Miejskiej Wrocławia (dalej: „Komendant”), ustosunkowując się kolejno do pytań Skarżącego zawartych w piśmie z dnia 25 września 2013 r.:

1. Komendant wskazał, iż w przedmiotowej sytuacji nie można mówić o beczynności Straży Miejskiej, bowiem nie otrzymywała ona wcześniej pism mieszkańców w tej sprawie. Dopiero z pisma otrzymanego od Skarżącego Straż Miejska dowiedziała się o zaistniałym problemie. Powyższe pismo otrzymała jednak wraz z kopią pisma Wydziału Inżynierii Miejskiej, z którego wynikało, iż właściwy organ podjął już czynności mające na celu zmianę błędnego oznakowania miejsc postojowych dla niepełnosprawnych, a co za tym idzie Straż Miejska nie miała podstaw do dokonania czynności w tym kierunku, nie należało to bowiem do jej kompetencji.
2. Komendant w odpowiedzi na drugie pytanie Skarżącego wskazał, iż Straż Miejska do momentu wydania stanowiska z dnia 20 września 2013 r. w sprawie wymiarów „kopert” dla niepełnosprawnych przez Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej (dalej: „Minister”) błędnie interpretowała przepisy dotyczące wymiarów takich „kopert”, uznając, iż wymiary te są wymiarami minimalnymi, nie zaś jak wskazał to Minister wymiarami ściśle określonymi. Powyższe było zdaniem Komendanta spowodowane zawilnością przepisów regulujących powyższe kwestie. Sprawa ta została pisemnie wyjaśniona Skarżącemu.
3. Komendant wskazał, iż w sprawie Skarżącego toczy się obecnie postępowanie sądowe i to niezawisły Sąd orzeknie ostatecznie, czy zaparkowanie pojazdu przez Skarżącego na błędnie oznaczonych „kopertą” miejscach parkingowych było sprzeczne w prawem czy też nie. Straż Miejska na tym etapie postępowania nie jest już władna podejmować decyzji i wkraczać w kompetencje sądu. Dyrektor

wskazał, że w okresie 1.06.2013 r. do 23.10.2013 r. żadna z interwencji dotyczącej zgłoszeń parkowania na miejscach dla niepełnosprawnych w okolicy ul. Jedności Narodowej nie zakończyła się nałożeniem mandatu karnego, a jedynie dwie z nich poskutkowały wydaniem dyspozycji usunięcia pojazdów na koszt właściciela.

4. Nie sposób uznać zdaniem Komendanta za nieistniejące oznakowania w okolicach ul. Jedności Narodowej w dniu 19 czerwca 2013 r. (kiedy to Skarżący zaparkował na miejscu dla niepełnosprawnych i odmówił przyjęcia mandatu karnego), podczas gdy znaki były namalowane w sposób czytelny i brak było podstaw do uznania ich za nieobowiązujące. Interpretacja Ministra w tej sprawie została wszakże wydana dopiero w dniu 20 września 2013 r.

5. Komendant w odpowiedzi na pytanie nr 5 odniósł się do udzielonych w poprzednich punktach wypowiedzi i wskazał, iż skoro w w/w sytuacjach nie nałożono mandatów karnych, to brak jest podstaw do zwrotu jakichkolwiek kwot, gdyż takowe nie zostały uiszczone.

Rozpatrując niniejszą skargę należy wskazać, iż w procedurze administracyjnej, obowiązuje zasada jednotorowości proceduralnej, zgodnie z którą wykluczona została możliwość stosowania różnych procedur równolegle w tej samej sprawie. Ponadto czynności postępowania skargowego w trybie działu VIII k.p.a. nie mogą podważać trwałości orzeczeń sądowych i decyzji administracyjnych. Postępowanie skargowe nie może być także konkurencyjne w stosunku do żadnej innej prawnie uregulowanej procedury stosowanej przed organami państwowymi lub społecznymi [...] t.j. do przepisów o postępowaniu administracyjnym szczególnym przed niektórymi organami administracji publicznej, a więc w sprawach podatkowych, kontroli skarbowej, w sprawach celnych czy też w niektórych sprawach wykroczeń i oczywiście przed wszystkimi sądami. W przedmiotowej sprawie prowadzone jest zaś postępowanie sądowe, w którym Skarżący jest stroną, tym samym posiada szereg możliwości obrony swoich praw i interesów. Dlatego też rozstrzyganie w tym przedmiocie na gruncie działu VIII k.p.a. jest niedopuszczalne. Należy więc wskazać, iż w przedmiotowej sprawie wiążące będzie stanowisko Sądu, przed którym toczy się postępowanie w sprawie możliwości popełnienia wykroczenia – zaparkowania na miejscu dla niepełnosprawnych przez Skarżącego. Na podstawie akt sprawy Sąd orzeknie bowiem czy powyższe zachowanie nosiło znamiona wykroczenia czy też nie. Od przedmiotowego rozstrzygnięcia uzależnione będzie dalsze postępowanie wnioskowane przez skarżącego, a mianowicie ewentualnego zwrotu wyegzekwowanych mandatów za popełnione wykroczenie.

Co zaś się tyczy zarzutu błędnej interpretacji przepisów dot. wymiarów kopert dla osób niepełnosprawnych, skargę uznano za nieuzasadnioną, uwzględniając przy tym wyjaśnienia złożone na posiedzeniu przez przedstawiciela Komendanta Straży Miejskiej. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 4, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi;

10. skargi pana [imię] na Komendanta Straży Miejskiej – druk nr 1310/13. Pismem z dnia 1 października 2013 r. (dalej: Skarżący)

złożył skargę na działania Straży Miejskiej we Wrocławiu, (dalej: „Straż Miejska”) w związku z niewłaściwym zachowaniem funkcjonariusza Straży Miejskiej oraz wniósł o anulowanie mu mandatu karnego. Skarga ta powiązana jest bezpośrednio z poprzednią skargą, która wpłynęła do Urzędu Miejskiego Wrocławia w dniu 28.08.2013 r. Skarżący w obu pismach podniósł, iż podczas wizyty turystycznej we Wrocławiu, wskutek złego oznakowania ulic i licznych remontów przejechał ok. 30 m ulicą, na której obowiązywał zakaz jazdy w kierunku, w którym jechał Skarżący. Sytuację tę zauważył Strażnik Miejski, który zamiast pouczyć Skarżącego i wskazać mu właściwą drogę wyjazdową z miasta dokonał zatrzymania Skarżącego oraz wylegitymował go. Zdaniem Skarżącego funkcjonariusz ten zachowywał się przy tym nieuprzejmie, wyraźnie akcentując swoją pozycję władczą wobec Skarżącego. Skarżący zwrócił uwagę ponadto, iż zatrzymanie przez funkcjonariusza trwało zbyt długo, a wezwanie policji celem weryfikacji jego dokumentów było niepotrzebne i miało na celu przedłużenie postępowania. Podniósł on ponadto iż Strażnik Miejski nie posiadał wymaganych kwalifikacji do pełnienia swojej funkcji Skarżący

przysłał, iż kierował pojazd będąc jedynie w posiadaniu zaświadczenia o kradzieży dokumentu prawa jazdy i wniosku o wydanie nowego dokumentu. Mając na uwadze fakt złego oznakowania miasta Wrocławia i w/w sytuacji Skarżący wniósł o anulowanie mu mandatu karnego. Odpowiedzi na oba pisma (skargi) udzielił Komendant Straży Miejskiej Wrocławia (dalej: „Komendant”). Wskazał on, że przeprowadził on postępowanie wyjaśniające w celu weryfikacji rzekomego niewłaściwego zachowania funkcjonariusza Straży Miejskiej, który dokonał zatrzymania Skarżącego. Z postępowania tego wynika, iż funkcjonariusz prawidłowo wypełniał swoje obowiązki, a w obliczu złamania przepisów drogowych przez Skarżącego był on uprawniony do ukarania go mandatem karnym. Komendant wskazał, iż zachowanie uznane przez Skarżącego jako niewłaściwe było w istocie postępowaniem asertywnym, nie noszącym znamion przewinienia dyscyplinarnego, za które funkcjonariusz mógłby zostać ukarany. Funkcjonariusz miał ponadto prawo do weryfikacji dokumentów, a ponieważ Straż Miejska nie posiada systemu, który umożliwiałby weryfikację czy dany dokument został faktycznie skradziony, to miał on prawo wezwać w tym celu jednostkę Policji. Odnosząc się do rzekomo zbyt długiego czasu zatrzymania, Komendant wskazał, iż po pierwsze przepisy prawa nie regulują maksymalnego czasu zatrzymania, a po drugie funkcjonariusz Straży Miejskiej nie miał wpływu na czas oczekiwania na przyjazd Policji na miejsce zdarzenia. Wszelkie czynności były dokonywane możliwie szybko, z uwzględnieniem konieczności dostatecznego wyjaśnienia sprawy. Odnosząc się do zarzutu braku kompetencji przez funkcjonariusza Straży Miejskiej, Komendant wskazał, iż wszyscy funkcjonariusze przechodzą odpowiednie przeszkolenie teoretyczne i praktyczne zakończone egzaminem końcowym. Ze względu na brak wskazania przez Skarżącego na czym owy brak kompetencji polega, Komendant uznał przedmiotowy zarzut za bezpodstawny. Odnosząc się do zarzutu nieprawidłowego oznakowania rejonu, w którym Skarżącego ukarano mandatem karnym, Komendant podniósł, iż na jego polecenie dokonano sprawdzenia oznakowania na w/w terenie i nie stwierdzono żadnych nieprawidłowości. W odpowiedzi na żądanie anulowania mandatu karnego Komendant wskazał, iż nie posiada on kompetencji w tym zakresie, bowiem mandat karny kredytowy może zostać uchylony jedynie przez sąd, na skutek wniosku złożonego w terminie 7 dni od jego nałożenia, po spełnieniu stosownych przesłanek ustawowych. Zgodnie z art. 227 k.p.a. przedmiotem skargi może być w szczególności zaniedbanie lub nienależyte wykonywanie zadań przez właściwe organy albo przez ich pracowników, naruszenie praworządności lub interesów skarżących, a także przewlekłe lub biurokratyczne załatwianie spraw. W przedmiotowej sprawie okolicznością bezsprzeczną (co potwierdza Skarżący) jest fakt nie zastosowania się przez Skarżącego do znaku zakazującego jazdy w danym kierunku. Niewątpliwym jest, iż organ ścigania w momencie stwierdzenia popełnienia wykroczenia może zrezygnować z wymierzenia kary i poprzestać na zastosowaniu któregośkolwiek ze środków wskazanych w art. 41 ustawy z dnia 20 maja 1971 r. Kodeks wykroczeń (Dz.U.2013.482 j.t., dalej „k.w.”), tj. m.in. pouczenia. Ustawodawca nie podaje żadnych przesłanek, jakie muszą zostać spełnione, aby możliwe było zastosowanie wobec sprawcy środków z art. 41 k.w. Stosując wykładnię celowościową i systemową tego przepisu, należy spojrzeć nań przez pryzmat art. 33 k.w (Kodeks wykroczeń. Komentarz. Wydanie II, Magdalena Budyn-Kulik, Komentarz do art. 41 Kodeksu wykroczeń). Pod uwagę zatem należy brać m.in. stopień winy, pobudki, sposób działania sprawcy, czy też jego zachowanie się po popełnieniu wykroczenia. Brak wystąpienia przesłanek do zastosowania środków oddziaływania wychowawczego powoduje, iż organ wymierza karę w granicach zagrożenia przewidzianego dla danego wykroczenia. Mając powyższe na uwadze, należy stwierdzić, iż funkcjonariusz Straży Miejskiej miał prawo ukarać Skarżącego mandatem karnym. W przedmiotowej sprawie brak jest dowodów potwierdzających tezę Skarżącego o niewłaściwym zachowaniu funkcjonariusza Straży Miejskiej. W szczególności należy wskazać, iż nie można za takie uznać zachowania polegającego prawidłowym nałożeniu na Skarżącego mandatu wobec popełnienia przez niego wykroczenia drogowego czy też dokonanie weryfikacji dokumentów prawa jazdy z pomocą Policji, która posiada stosowny sprzęt w tej dziedzinie. Należy podzielić stanowisko zajęte w niniejszej sprawie przez Straż Miejską Wrocławia, co oznacza, że skarga w powyższym zakresie nie znajduje uzasadnienia. Wskazać

należy ponadto, iż zarzut braku stosownych kompetencji po stronie funkcjonariusza Straży Miejskiej nie znajduje potwierdzenia w okolicznościach faktycznych sprawy oraz zgromadzonym materiale dowodowym. Odnosząc się do prośby Skarżącego o uchylenie mandatu karnego, należy wskazać iż zgodnie z przepisem art. 101. § 1. Ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. 2001 Nr 106 poz.1148 ze zm.) prawomocny mandat karny podlega uchyleniu, jeżeli grzywnę nałożono za czyn niebędący czynem zabronionym jako wykroczenie. Uchylenie następuje na wniosek ukaranego złożony w zawitym terminie 7 dni od daty uprawomocnienia się mandatu lub z urzędu. Uprawniony do uchylenia prawomocnego mandatu karnego jest sąd właściwy do rozpoznania sprawy, na którego obszarze działania została nałożona grzywna. W przedmiocie uchylenia mandatu karnego sąd orzeka na posiedzeniu. W posiedzeniu ma prawo uczestniczyć ukarany, organ, który lub którego funkcjonariusz nałożył grzywnę w drodze mandatu, albo przedstawiciel tego organu oraz ujawniony pokrzywdzony. Przed wydaniem postanowienia sąd może zarządzić stosowne czynności w celu sprawdzenia podstaw do uchylenia mandatu karnego. W tym stanie rzeczy niniejsza skarga jest w całości bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 4, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi;

11. skargi pana na Dyrektora Zarządu Zasobu Komunalnego – **druk nr 1296/13.** Pismem z dnia 1.10.2013 r. p. (dalej: „Skarżący”) złożył skargę na działalność Zarządu Zasobu Komunalnego we Wrocławiu w związku z przeprowadzonym remontem mieszkania komunalnego położonego przy ul. Mieleckiej we Wrocławiu (dalej: „mieszkanie”). Skarżący wskazał, iż w listopadzie 2010 r. otrzymał mieszkanie o powierzchni 22,5 m² do remontu na koszt własny, który ukończył w listopadzie 2011 r. W dalszej części pisma Skarżący wyjaśnił, że mieszkanie po remoncie zostało odebrane przez kierownika do spraw budowlanych, i zostało dopuszczone do zasiedlenia. Brak natomiast pozytywnej opinii kominiarskiej, w ocenie Skarżącego, wynikającej z zaniedbań administracji budynku w zakresie utrzymania w należytych stanie kanałów wentylacyjnych i dymnych, nie pozwala na zasiedlenie mieszkania. W tym stanie rzeczy zdaniem Skarżącego nie jest zasadne obciążanie go czynszem z tytułu zajmowania lokalu. W odpowiedzi na skargę, Dyrektor Zarządu Zasobu Komunalnego we Wrocławiu (dalej: ZZK) wskazał, że Skarżący na podstawie Zarządzenia Nr 9264/10 Prezydenta Wrocławia z dnia 22 kwietnia 2010 r. został zakwalifikowany do otrzymania gminnego mieszkania do remontu wykonywanego we własnym zakresie i na koszt własny. Warunki przeprowadzenia remontu oraz zakres koniecznych prac do wykonania zostały określone w umowie o remont nr 9/BOK-9/S/2010 z dnia 29 października 2010 r. (dalej: umowa). W latach 2011-2012 Skarżący zwracał się pięciokrotnie do ZZK z podaniami o przedłużenie terminu zakończenia robót remontowych mieszkania, które motywował trudnościami zdrowotnymi oraz utratą pracy, co skutkowało brakiem środków finansowych na dokończenie prac. Stosownie do złożonych podań, które zostały rozpatrzone pozytywnie, podpisano aneksy do umowy, zmieniające termin zakończenia remontu mieszkania, kolejno na dzień 4 października 2011 r., 30 marca 2012 r., 30 czerwca 2012 r., 31 października 2012 r. oraz 31 grudnia 2012 r. Po bezskutecznym upływie ostatniego z w/w terminów, a więc aktualnie ustalonego ostatecznego terminu przekazania dokumentacji technicznej, w tym opinii kominiarskiej, umożliwiającej dokonanie odbioru po wykonaniu prac remontowych w mieszkaniu, zgodnie z warunkami umowy, Skarżącemu naliczono odszkodowanie w wysokości 100% czynszu, jaki byłby ustalony dla danego lokalu, gdyby remont został zakończony w terminie oraz opłaty eksploatacyjne związane z korzystaniem z lokalu mieszkalnego. Zgłaszany przez Skarżącego problem nieprawidłowości w przewodzie wentylacyjnym został przekazany do zarządcy budynku, w którym zlokalizowane jest mieszkanie, który podjął działania zmierzające do udrożnienia przewodu. Pismem z dnia 19 lipca 2013 r. Skarżący został poproszony o kontakt osobisty celem ustalenia terminu udostępnienia mieszkania. Z uwagi na odmowę udostępnienia mieszkania do chwili obecnej w/w prace nie zostały podjęte. W celu rozwiązania problemu zarządca budynku zobowiązał się wskazać inny

wolny przewód kominowy zapewniający sprawność działania wentylacji, jednakże w terminie wyznaczonym przez zarządcę, Skarżący po raz kolejny nie udostępnił mieszkania. Ponadto w ocenie ZZK kolejnym powodem braku uzyskania pozytywnej opinii kominiarskiej jest zastosowanie w mieszkaniu przez Skarżącego pieca typu kominkowego bez wymaganego powszechnie obowiązującymi przepisami prawa wkładu kominowego. Biorąc pod uwagę powyższe ZZK wskazał na zasadność podjętych w niniejszej sprawie działań. Istotne w niniejszej sprawie jest ustalenie strony odpowiedzialnej za niedotrzymanie terminu zakończenia robót remontowych w mieszkaniu, a konkretnie nieuzyskania pozytywnej opinii kominiarskiej. Jednym z powodów powyższego, na co wskazuje zarówno Skarżący jak i ZZK, jest niedrożność przewodów wentylacyjnych, za których stan techniczny, jako części wspólnych budynku, odpowiada zarządca budynku, w którym zlokalizowane jest mieszkanie. Z informacji przekazanych przez ZZK, wynika, iż podjął on czynności w celu rozwiązania zaistniałego problemu, poprzez wystosowanie do Skarżącego pisma z dnia 19 lipca 2013 r. z prośbą o kontakt w celu ustalenia terminu udostępnienia lokalu na wykonanie prac niezbędnych do uzyskania pozytywnej opinii kominiarskiej, a następnie pisma z dnia 2 października 2013 r. wskazującego termin udostępnienia mieszkania, celem wskazania innego wolnego przewodu wentylacyjnego. Zakładając, iż Skarżący odmówił udostępnienia mieszkania w celu wykonania w/w czynności, nie wskazując na uzasadnione okoliczności, nie proponując przy tym innego dogodnego dla siebie terminu, uzasadnione jest przyjęcie, że niedotrzymanie terminu zakończenia robót remontowych nastąpiło z przyczyn go obciążających, a tym samym, że zaistniała podstawa do obciążenia Skarżącego odszkodowaniem w wysokości 100% czynszu, jaki byłby ustalony dla danego lokalu, gdyby remont został zakończony w terminie oraz opłaty eksploatacyjne związane z korzystaniem z lokalu mieszkalnego, na podstawie postanowień umowy. Natomiast kwestię dokonania nieprawidłowej instalacji pieca w celach grzewczych w mieszkaniu, która w ocenie ZZK była kolejną przyczyną braku uzyskania pozytywnej opinii kominiarskiej, należy skonfrontować z załączonym do skargi oświadczeniem technika budowlanego, zgodnie z którą piec znajdujący się w mieszkaniu został zamontowany i podłączony do przewodu dymowego prawidłowo, zgodnie z zasadami wiedzy technicznej. Uwzględniając powyższe, na podstawie udostępnionej dokumentacji, brak jest dostatecznych podstaw uzasadniających przyznanie racji Skarżącemu. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 4, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi.

Ad. III.

Następnie Komisja zapoznała się z treścią korespondencji:

1. Informacja Przewodniczącego Komisji Praworządności i Bezpieczeństwa nt. zorganizowania w grudniu br. wspólnego posiedzenia Komisji z Komisją Komunikacji i Ochrony Środowiska. Przewodniczący Komisji poinformował zebranych o planowanym wspólnym posiedzeniu Komisji Praworządności i Bezpieczeństwa z Komisją Komunikacji i Ochrony Środowiska dot. bezpieczeństwa jazdy na wrocławskich skrzyżowaniach na przykładzie wybranych miejsc. Członkowie Komisji ustalili, że w/w spotkanie mogłoby się odbyć 9 grudnia br.
2. Pismo Przewodniczącego Rady Miejskiej z dnia 15 listopada 2013r. dotyczące przekazania radnym projektu budżetu Miasta na 2014 rok i wieloletniej prognozy finansowej Miasta na lata 2014 - 2043 wraz z harmonogramem prac nad w/w dokumentami. Komisja przyjęła treść pisma do wiadomości.
3. Odpowiedź Komendanta Straży Miejskiej z dnia 6 listopada 2013r. na pismo Rady Osiedla Wojszyce z dnia 11 października 2013r. w sprawie Strażnika Osiedla i innych nierozwiązanych problemów osiedla. Komisja przyjęła treść pisma do wiadomości.

Ad. IV.

Komisja przeszła do zatwierdzenia protokołów nr 42/13 z dnia 11 marca 2013r., nr 46/13 z dnia 10 czerwca 2013r., nr 49/13 z dnia 22 lipca 2013r., nr 51/13 z dnia 14 października 2013r. które zostały przyjęte jednogłośnie.

Ad. V.

W wolnych wnioskach radny Sebastian Lorenc zgłosił wniosek ponownego spotkania z Komendantem Straży Miejskiej, które poświęcone by było omówieniu dokonanych zmian w strukturze organizacyjnej Straży. Przewodniczący Komisji zaproponował, aby takie spotkanie odbyło się na posiedzeniu w styczniu 2014r.

Następnie Przewodniczący Komisji zaproponował, aby kolejne posiedzenie odbyło się dnia 9 grudnia 2013r. (poniedziałek) o godz. 15.30, w Klubie Radnego.

Przewodniczący Komisji
Krzysztof Kilarski

Protokół sporządziła:
Elżbieta
Bocheńska - Zarzycka

